

Sygn. akt V CSK 417/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko G. D.

o unieważnienie umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego

w B.

z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Ma ono dotyczyć oceny zbiegu roszczeń przewidzianych w art. 388 § 1 k.c., tzn. tego, czy powód sam wybiera, z którego roszczenia skorzystać, czy też jest to sekwencyjne. Jak wykazano w odpowiedzi na skargę kasacyjną, kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania przede wszystkim z tego względu, że została już wyjaśniona w powołanym w odpowiedzi na skargę orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Ponadto jest też jasne brzmienie przepisu, z którego wynika, że żądać unieważnienia umowy w trybie art. 388 § 1 k.c. można dopiero wówczas, gdy żądanie zwiększenia należnego stronie świadczenia byłoby nadmiernie utrudnione. Żądanie unieważnienia umowy ma zatem charakter subsydiarny. Podkreślić trzeba, że jest to zgodne z kluczowymi zasadami prawa umów: *pacta sunt servanda* i *favor contracti*. Na marginesie trzeba zauważyć, że jest to też zgodne z interesem powódki – unieważnienie umowy powodowałoby bowiem konieczność zwrotu wszystkiego, co otrzymała, a nie byłoby to możliwe, bo wszystko wydała na spłatę zadłużenia. Drugie istotne zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej dotyczy wpływu tzw. wymuszonej sprzedaży na wartość rynkową lokalu. Kwestia ta nie budziła dotychczas wątpliwości w orzecznictwie ani piśmiennictwie. Ocena wartości świadczenia stron, która mogłaby prowadzić do zastosowania art. 388 § 1 k.c., musi uwzględniać konkretne okoliczności danego przypadku - jak to wskazał Sąd II instancji inaczej kształtuje się wartość zbywcza w typowej sytuacji, a inaczej wówczas, gdy grozi stronie licytacja komornicza i sprzedaż w jej toku nieruchomości. Konkretna sytuacja wpływa zatem oczywiście na wartość konkretnej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw